

Sygn. akt XXVI GCo 91/20

Dnia 30 maja 2020 r.

POSTANOWIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący – sędzia Grzegorz Babiński

po rozpoznaniu 30 maja 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **(...) spółki akcyjnej z siedzibą w G.**

z udziałem **Banku (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W., (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

w przedmiocie wniosku o udzielenie zabezpieczenie przed wszczęciem postępowania

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie na rzecz (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 1 940,00 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści złotych) tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od wniosku o zabezpieczenie roszczeń.

Sygn. akt XXVI GCo 91/20

UZASADNIENIE

Wnioskiem z 13 maja 2020 r. uprawniona (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. (dalej – (...)) wniosła o udzielenie zabezpieczenia, przed wszczęciem postępowania, roszczeń niepieniężnych:

1. przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. (dalej – (...), obowiązana ad1), o nakazanie na podstawie art. 439 k.c. podjęcia działań niezbędnych do odwrócenia grożącego uprawnionej niebezpieczeństwa poprzez zakazanie dokonywania jakichkolwiek wypłat z tytułu gwarancji bankowej nr (...) z 7 września 2018 r., która to gwarancja została udzielona przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w wykonaniu umowy kredytu nr (...) zawartej 13 sierpnia 2004 r. między uprawnioną a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.;
2. przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (dalej – (...), obowiązana ad2), o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c., że nie istnieje możliwość realizacji przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jakichkolwiek wypłat z tytułu gwarancji bankowej nr (...) z 7 września 2018 r., która to gwarancja została udzielona przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w wykonaniu umowy kredytu nr (...) zawartej 13 sierpnia 2004 r. między uprawnioną a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.;

poprzez unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania postępowania (aż do jego prawomocnego zakończenia) z powództwa uprawnionej przeciwko obowiązanej ad1 oraz obowiązanej ad2, polegające na:

- a) zakazaniu Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W., na czas trwania postępowania z powództwa uprawnionej przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., dokonywania jakichkolwiek wypłat z tytułu gwarancji

bankowej nr (...) z 7 września 2018 r., która to gwarancja została udzielona przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w wykonaniu umowy kredytu nr (...) zawartej 13 sierpnia 2004 r. między uprawnioną a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.;

b) zakazaniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. żądania, bezpośrednio lub za pośrednictwem pełnomocnika lub innego przedstawiciela, jakichkolwiek wypłat przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu gwarancji bankowej nr (...) z 7 września 2018 r. oraz zakazaniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przyjmowania w jakiegokolwiek formie, bezpośrednio lub za pośrednictwem pełnomocnika lub innego przedstawiciela, jakichkolwiek świadczeń pieniężnych od Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu gwarancji bankowej nr (...) z 7 września 2018 r., która to gwarancja została udzielona przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w wykonaniu umowy kredytu nr (...) zawartej 13 sierpnia 2004 r. między uprawnioną a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W..

W wypadku zaś gdyby do czasu udzielenia zabezpieczenia przez Sąd doszło do wypłaty przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. świadczenia z tytułu gwarancji bankowej nr (...) z 7 września 2018 r., która to gwarancja została udzielona przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w wykonaniu umowy kredytu nr (...) zawartej 13 sierpnia 2004 r. między uprawnioną a Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., obowiązania wniosła o zabezpieczenie w/w roszczeń poprzez nakazanie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od otrzymania postanowienia Sądu o udzieleniu zabezpieczenia, dokonania zwrotu otrzymanego świadczenia w całości na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. i nakazaniu Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. przyjęcie tegoż świadczenia.

Uprawniona wniosła również o zasądzenie od obowiązanej Banku (...) S.A. z siedzibą w W. oraz obowiązanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz uprawnionej kosztów postępowania wraz kosztami zastępstwa w postępowaniu zabezpieczającym według norm przepisanych.

W uzasadnieniu uprawniona podniosła, że 13 sierpnia 2004 r. zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu o linię wielocelową wielowalutową nr (...) („umowa zlecenia gwarancji”), która to umowa zawierała łącznie 21 aneksów. Na mocy tej umowy (...) była uprawniona do zlecenia Bankowi m.in. wystawiania gwarancji bankowych celem zabezpieczenia roszczeń osób trzecich, jakie mogą wynikać z umów zawartych z (...).

W wykonaniu umowy kredytu i wydanych na jej podstawie zleceń, Bank udzielił gwarancji bankowej wykonania umowy najmu nr (...) z 7 września 2018 r., której beneficjentem jest (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na kwotę 37 500,07 EUR (dalej - gwarancja).

Gwarancja zabezpieczała należyte wykonanie umowy zawartej między uprawnioną i obowiązującą ad2 z 13 listopada 2006 r., której przedmiotem był najem lokalu przeznaczonego na salon (...) w Centrum Handlowym (...) w B. (dalej – umowa najmu).

Jak podniosła uprawniona, Centrum Handlowe (...) w B. jest sklepem o powierzchni powyżej 2 000 m⁽²⁾, wobec tego z uwagi na § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze R. stanu zagrożenia epidemicznego, od dnia 14 marca 2020 r. do odwołania, na terytorium R., wprowadzono zakaz prowadzenia działalności handlowej w wielopowierzchniowych obiektach handlowych.

W związku z utrzymującym się zakazem handlu, w ocenie uprawnionej, uniemożliwił on wykonanie umowy przez strony. Wobec powyższego, w dniu 29 kwietnia 2020 r., uprawniona powołując się na art. 495 § 2 k.c. złożyła obowiązanej ad2 oświadczenie o odstąpieniu od umowy najmu z uwagi na niemożliwość świadczenia. Co więcej uprawniona podniosła, że na podstawie art. 15ze ust.1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374), zgodnie z którym „w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia działalności w obiektach handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² zgodnie z właściwymi przepisami, wygasają wzajemne zobowiązania stron umowy najmu, dzierżawy lub innej podobnej umowy, przez którą dochodzi do oddania do użytkowania powierzchni handlowej”.

Uprawniona uprawdopodobniając swoje roszczenie wskazała, że zrealizowanie przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. swojego uprawnienia wynikającego z gwarancji bankowej byłoby nadużyciem tejże gwarancji. Jako argument przemawiający za uznaniem skorzystania z gwarancji jako sprzecznego z jej celem (...) wskazało, że w wyniku wygaśnięcia stosunku najmu beneficjentowi gwarancji, tj. (...), nie przysługują żadne roszczenia przeciwko uprawnionej, w szczególności roszczenia o zapłatę czynszu najmu i innych opłat wynikających z umowy.

Ponadto uprawniona wskazała, że swoje żądanie wobec obowiązanej ad1 opiera na podstawie art. 439 k.c., gdyż w jej ocenie zachodzi we wskazanej sytuacji stan zagrożenia szkodą, więc może ona żądać od obowiązanej ad1, aby przedsięwzięła środki niezbędne do odwrócenia niebezpieczeństwa. Natomiast zdaniem (...) w przypadku braku udzielenia zabezpieczenia istnieje realne ryzyko, że (...) zrealizuje żądania (...) dotyczące gwarancji.

Uprawniona uzasadniając swoje roszczenie oparte na podstawie art. 189 k.p.c. wskazała, że posiada ona interes prawny w ustaleniu nieistnienia stosunku prawnego wynikającego ze zlecenia gwarancji bankowej, gdyż w niniejszym postępowaniu powstał stan niepewności co do tego, czy (...) powinno spełnić żądanie (...) o wypłatę sumy gwarancyjnej, a jednocześnie nie przysługują jej inne, dalej idące roszczenia.

Natomiast uprawniona uzasadniając interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia podniosła, że jedynie poprzez udzielenie zabezpieczenia w przedmiotowej sprawie można będzie zapobiec powstaniu roszczenia regresowego obowiązanej ad1 wobec uprawnionej z tytułu realizacji gwarancji bankowej, której obowiązek wykonania nie istniał (wniosek k. 3 – 21v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek uprawnionej o zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych jako bezzasadny podlegał oddaleniu.

Stosownie do art. 730 § 1 i art. 730¹ k.p.c. strona może żądać udzielenia zabezpieczenia w każdej sprawie cywilnej, podlegającej rozpoznaniu przez sąd, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Z mocy art. 730¹ § 2 k.p.c. interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Przedmiotem sprawy nie jest roszczenie pieniężne, zatem do jego zabezpieczenia ma zastosowanie art. 755 k.p.c., który nakazuje sądowi udzielić zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. Wreszcie przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd powinien kierować się ogólną dyrektywą postępowania zabezpieczającego wyrażoną w art. 730¹ § 3 k.p.c.: powinien uwzględnić interesy stron w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązane nie obciążać ponad potrzebę. Decydując o sposobie zabezpieczenia, sąd jest związany żądaniem wniosku (art. 738 k.p.c.).

Z treści wyżej cytowanych przepisów wynika, że warunkiem udzielenia zabezpieczenia roszczenia jest konieczność jednoczesnego spełnienia określonych w nim przesłanek, to jest uprawdopodobnienie roszczenia oraz wykazanie interesu prawnego. Uprawdopodobnienie jest słabszą formą od udowodnienia, bo sąd nie wymaga na tym etapie postępowania, niepodważalnych dowodów istnienia roszczenia. Jednak uprawdopodobnienie oznacza uzasadnienie zgłoszonych twierdzeń o istnieniu roszczenia, dające przekonanie o jego prawdopodobieństwie. Roszczenie jest zaś uprawdopodobnione, jeżeli prima facie istnieje znaczna szansa jego istnienia. Wymóg uprawdopodobnienia roszczenia wiąże się z koniecznością uprawdopodobnienia faktów, z których jest ono wywodzone. Należy przy tym zaznaczyć, iż uprawdopodobnienie nie przesądza udowodnienia mogącego być podstawą do pozytywnego rozstrzygnięcia co do meritum sprawy. Istotą postępowania zabezpieczającego jest bowiem to, że sąd dokonuje jedynie pobieżnej (wstępnej) analizy dostarczonego przez wnioskodawcę materiału dowodowego (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 7 maja 2012 r., sygn. akt I ACz 782/12).

W ocenie tut. Sądu, na wstępie należało podkreślić, że sposób zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych wskazany we wniosku dotyczy nie tylko strony uprawnionej do otrzymania sumy gwarancyjnej, tj. poprzez zakazanie przyjmowania

sumy gwarancyjnej przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., ale dotyczy również podmiotu zobowiązanego do wypłacenia gwarancji, tj. Banku (...) S.A. z siedzibą w W. poprzez zakazanie wypłaty sumy gwarancyjnej. W konsekwencji wskazać należało, że tak skonstruowane roszczenia dotyczą bezpośrednio stosunku gwarancji, przy czym stroną tego stosunku nie jest uprawniona, a podnoszone we wniosku na uzasadnienie tych roszczeń twierdzenia dotyczące nadużycia praw beneficjenta, nie przysługują jej na podstawie tego stosunku prawnego, lecz przysługują gwarantowi.

Wobec powyższego wskazać należało, że dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenia odnoszą się do gwarancji, a zatem powinny być one skierowane do wszystkich stron tego podstawowego stosunku. W niniejszej sprawie warunek ten został zachowany, gdyż uprawniona wskazała dwóch uczestników postępowania, tj. obowiązana ad1 – Bank (...) S.A. z siedzibą w W. oraz obowiązana ad2 – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Jednakże wskazane przez uprawnioną we wniosku o zabezpieczenie sposoby unormowania praw prowadzą do uregulowania na czas trwania postępowania wzajemnych stosunków między obowiązanymi, a nie stosunków powstałych pomiędzy obowiązanymi a uprawnioną. W konsekwencji, powyższe poddaje pod rozagę zarówno uprawdopodobnienie roszczenia, jak i wystąpienie interesu prawnego zabezpieczenia.

W myśl art. 439 k.c., ten, komu skutek zachowania się innej osoby zagraża bezpośrednio szkoda, może żądać, ażeby osoba ta przedsięwzięła środki niezbędne do odwrócenia grożącego niebezpieczeństwa, a w razie potrzeby także, by dała odpowiednie zabezpieczenie. Zgodnie ze stanowiskiem uprawnionej szkoda, grożąca jej bezpośrednio na skutek działań obowiązanej ad1 jest „wypłata środków z gwarancji”.

Przepis art. 439 k.c. zawiera podstawę roszczeń osoby, której grozi szkoda na skutek zachowania się innej osoby. Szkoda jeszcze nie powstała, ale jej nastąpienie jest w wysokim stopniu prawdopodobne. Istnieje więc stan zagrożenia i dlatego potrzebne jest unormowanie akcji prewencyjnej, która ma zapobiec jej powstaniu. Brak podstaw do stosowania tego przepisu, gdy zagrożenie powstaniem szkody powstaje w ramach łączącego strony stosunku obligacyjnego. Źródłem zagrożenia musi być zdarzenie mające cechy czynu niedozwolonego, a więc nie np. samo nienależyte wykonanie umowy (M. Frasz, M. Habdas (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, Lex nr 10766). Zatem bez wątplenia art. 439 k.c. wprowadza mechanizm prewencyjnej ochrony cudzego majątku, w tym także ma na celu zapobiec powstaniu bezpodstawnego wzbogacenia po stronie naruszydciela.

Uprawniona nie wskazała jednak jaki czyn niedozwolony został popełniony czy też miałby zostać przez obowiązana ad1 popełniony. Podniosła, że potencjalna szkoda wynika z działań Banku, które można w danej sytuacji ocenić jako nieprawidłowe. W ocenie uprawnionej jest ono nieprawidłowe, gdyż jest przejawem uchylania się przez obowiązana ad1 od obowiązku weryfikacji, czy nie zachodzą oczywiste przesłanki do stwierdzenia, że żądanie wypłat stanowi nadużycie prawa, w szczególności z uwagi na brak umów, których należyte wykonanie zabezpiecza gwarancje, o czym obowiązana ad1 miała mieć pełną wiedzę.

Zdaniem Sądu, obowiązana ad1 wykonując obowiązki z gwarancji nie popełniła czynu niedozwolonego. Obowiązana ad1 nie miała obowiązku weryfikacji, czy żądanie obowiązanej ad2 wypłaty gwarancji stanowi nadużycie prawa. Jak wynika z treści dokumentu gwarancji bankowej nr (...) oraz aneksu nr 1 do gwarancji bankowej, dołączonych do akt niniejszego postępowania, Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (gwarant) zobowiązany jest nieodwołalnie i bezwarunkowo, do zapłacenia na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (beneficjenta gwarancji) każdej kwoty do wysokości równowartości w złotych nieprzekraczającej łącznej kwoty 37 500,07 euro w ciągu 7 dni roboczych po dacie otrzymania pierwszego pisemnego żądania zapłaty, podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń woli w imieniu beneficjenta. Zatem jeżeli (...) spełniło warunki formalne żądania i prawidłowo wezwało gwaranta do zapłaty, to nieodwołalnie powstało zobowiązanie (...) do wypłaty gwarancji i ewentualne zakazanie przyjęcia sumy gwarancyjnej nałożone na obowiązana, nie zniwelowałoby Banku z obowiązku zapłaty kwoty wskazanej w gwarancji. Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądów wskazać należało, że na mocy art. 755 k.p.c., sąd może uregulować jedynie stosunki prawne stron, a nie stosunki występujące między obowiązana ad1 a obowiązana ad2, zatem ewentualnie zakazanie korzystania z gwarancji nie wiązałoby gwaranta, który zobowiązany był zgodnie z treścią udzielonej gwarancji bankowej nr (...). Co więcej podkreślić należało, że niemożliwe było również uwzględnienie sposobu ewentualnego, tj. udzielenia zabezpieczenia dochodzonych roszczeń niepieniężnych poprzez nakazanie (...)

sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonania zwrotu otrzymanego świadczenia w całości na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W. i nakazanie Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. przyjęcia tegoż świadczenia.

W tym miejscu zauważyć należało, jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa, że pobranie gwarancji, mimo braku przesłanek merytorycznych, powinno skutkować obowiązkiem jej zwrotu, niezależnie od tego jaka byłaby podstawa roszczenia (art. 405 k.c. czy art. 471 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt III CSK 279/17, LEX nr 2743825), jednakże w razie zapłaty przez gwaranta gwarantariuszowi sumy gwarancyjnej, mimo braku uzasadnienia materialnoprawnego w stosunku podstawowym, rozliczenie korzyści majątkowej następuje między stronami tego stosunku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., sygn. akt V CSK 233/09, OSNC 2010/11/146). Zatem w przypadku bezpodstawnego wypłacenia przez (...) sumy gwarancyjnej na rzecz (...), to wobec obowiązanej ad1 będzie przysługiwało roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia. W konsekwencji nie sposób było dostrzec aby działanie obowiązanej ad1 z gwarancji zagrażało powstaniem szkody po stronie uprawnionej w sposób bezpośredni.

Przechodząc do drugiego roszczenia wskazać należało, że zgodnie z przepisem art. 189 k.p.c. uprawniona może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Z analizy wskazanego wyżej przepisu wynika w sposób jednoznaczny, że istnieją dwa warunki uwzględnienia powództwa o ustalenie: pierwszy sprowadza się do występowania zgodności stanu opisanego w żądaniu z rzeczywistym stanem prawnym, a drugi warunek uwzględnienia powództwa o ustalenie, to istnienie interesu prawnego. Opisane wyżej przesłanki materialne powództwa o ustalenie muszą zachodzić kumulatywnie, co oznacza, że brak choćby jednej z nich prowadzi do oddalenia powództwa. Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, zakończy spór istniejący lub zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. Badanie kwestii interesu prawnego powinno ponadto wyprzedzać badanie przesłanek materialnoprawnych żądania, a więc w tym wypadku podstaw istnienia spornego stosunku prawnego. Brak interesu prawnego skutkuje bowiem oddaleniem powództwa (w tym przypadku – oddaleniem wniosku o zabezpieczenie), powodując zbędność rozważań dotyczących jego zasadności.

Zgodnie z definicją umowa gwarancyjna obejmuje przyrzeczenie banku złożone wierzycielowi - beneficjentowi gwarancji, że dłużnik zachowa się w sposób określony w tym przyrzeczeniu. Jeżeli jednak dłużnik nie zachowa się w sposób, w jaki przyrzekł bank - udzielający gwarancji, to wówczas musi on naprawić szkodę, którą w majątku beneficjenta gwarancji spowoduje ewentualnie to zdarzenie. Przyrzeczenie składane przez udzielającego gwarancji jest oświadczeniem woli, które, przyjęte przez beneficjenta gwarancji, staje się źródłem samodzielnego zobowiązania banku udzielającego gwarancji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 maja 2018 r., sygn. akt I Aga 86/18, LEX nr 2514986).

W tym miejscu podkreślić należało, jak już wskazano powyżej, że udzielona przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. gwarancja bankowa nr (...) jest nieodwołalna, bezwarunkowa i płatna na pierwsze żądanie. Oznacza to, że w/w gwarancja ma charakter abstrakcyjny, nieakcesoryjny, co powoduje, że spełnienie wynikającego z niej świadczenia przez gwaranta nie może być uzależnione od merytorycznej zasadności żądania zapłaty, a zatem wykazania istnienia zobowiązania, z którego świadczenie gwarant ma zaspokoić, gwarant może tylko uzależnić swój obowiązek świadczenia od spełnienia przez beneficjenta warunków wskazanych w treści gwarancji i tylko w razie ich nie spełnienia może odmówić zaspokojenia interesu beneficjenta gwarancji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VII Aga 1005/18, LEX nr 2668771).

Zatem w ocenie tut. Sądu nie można zgodzić się z twierdzeniem uprawnionej, że wypłacenie sumy gwarancyjnej przez gwaranta stanowiłoby nadużycie prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c., albowiem istota stosunku prawnego gwarancji daje obowiązanej ad1 możliwość dysponowania przedmiotowym prawem. Wobec powyższego wskazać należało, że udzielenie zabezpieczenia w sposób wskazany we wniosku byłoby sprzeczne z istotą tego prawa, a w konsekwencji prowadziłoby do uniemożliwienia zaspokojenia roszczenia obowiązanej ad2 w terminie określonym w gwarancji.

Abstrahując od powyższego wskazać należało, że mimo przedstawionych we wniosku o udzielenie zabezpieczenia argumentów (...) S.A. z siedzibą w G., nie można uznać, iż posłużenie się przez obowiązaną ad2 udzieloną przez (...) sumą gwarancyjną stanowić będzie nadużycie prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c. o charakterze oczywistym.

Zdaniem tut. Sądu, w pierwszej kolejności zauważyć należało, że uprawniona pismem datowanym na 29 kwietnia 2020 r., złożyła obowiązaną ad2 oświadczenie o odstąpieniu od umowy najmu z 13 listopada 2006 r., której przedmiotem był najem lokalu przeznaczanego na salon (...) w Centrum Handlowym (...) w B.. Prawo odstąpienia od umowy uregulowane jest w art. 495 § 2 k.c. i przysługuje ono stronie w przypadku częściowej niemożności świadczenia, jeżeli wykonanie częściowe nie miałoby dla niej znaczenia ze względu na właściwości zobowiązania albo ze względu na zamierzony przez tę stronę cel umowy, wiadomy stronie, której świadczenie stało się częściowo niemożliwe. W przypadku zobowiązań ciągłych, brak możliwości wykonania świadczenia przez określony czas uznaje się właśnie za przykład częściowej niemożności. W ocenie sądu spółka (...) nie uprawdopodobniła faktu prawidłowego rozwiązania stosunku prawnego łączącego ją z (...). Przyjmując i uznając za prawidłowe twierdzenia uprawnionej, że wprowadzenia na podstawie Rozporządzenia Ministra Zdrowia z 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego zakazu prowadzenia działalności handlowej w wielopowierzchniowych obiektach handlowych o powierzchni powyżej 2 000 m⁽²⁾ sprawiło, że świadczenie obowiązaną ad2 było niemożliwe, to świadczenie to było niemożliwe do spełnienia od 14 marca 2020 r. do 4 maja 2020 r., gdyż na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, które uchyliło ograniczenie sprzedaży w obiektach handlowych o powierzchni powyżej 2 000 m⁽²⁾, uprawniona mogła prowadzić swoją działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży ubrań i innych akcesoriów w lokalu (...). Jakkolwiek można było uznać, że wykonywanie działalności w lokalu handlowym w obiekcie wielopowierzchniowym w okresie od 14 marca 2020 r. do 4 maja 2020 r. było niemożliwe, tak w żadnym stopniu spółka (...) nie uprawdopodobniła, dlaczego po 4 maja 2020 r. wykonanie umowy najmu było niecelowe, skoro ograniczenia w tym zakresie zostały zniesione. Co więcej, zauważyć należało, że w/w wypowiedzenie zostało skierowane do obowiązaną ad2 po upływie półtora miesiąca od wprowadzenia obustronnych dotyczących prowadzenia działalności handlowych i w chwili, kiedy znany był przewidywany termin otwarcia galerii.

Na marginesie należało zauważyć, jak również wskazała we wniosku uprawniona, że na podstawie art. 15ze ust. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374), zgodnie z którym „w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia działalności w obiektach handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² zgodnie z właściwymi przepisami, wygasają wzajemne zobowiązania stron umowy najmu, dzierżawy lub innej podobnej umowy, przez którą dochodzi do oddania do użytkowania powierzchni handlowej”. Jednakże zdaniem tut. Sądu w/w przepis należało interpretować łącznie z art. 15ze ust. 2 i 3, a zatem przepis art. 15ze w/w ustawy prowadził do zwolnienia z zapłaty czynszu najemców powierzchni handlowych w okresie obowiązywania zakazu wyłącznie w sytuacji, gdy po zniesieniu tego zakazu umowa najmu zostanie przedłużona. Zatem wobec twierdzeń uprawnionej, że doszło do skutecznego wygaśnięcia stosunku najmu w/w przepis w niniejszej sprawie nie może mieć zastosowania.

Na marginesie należy wskazać, iż nie wiadomo także czy roszczenie, które zgłosił czy też zamierza zgłosić wynajmujący do gwaranta obejmuje czynsz z okresu wstrzymania działalności, czy też z innego okresu. Nie wiadomo w ogóle czy i z jakiego tytułu wynajmujący posiada wobec uprawnionego roszczenie, które nie zostało zrealizowane. Dodatkowo nie pozwala to na ocenę czy mogło dojść do nadużycia uprawnień beneficjenta gwarancji.

Reasumując z uwagi, że uprawniona opierała słuszność swoich roszczeń na podstawie skutecznego wygaśnięcia stosunku umowy najmu, zdaniem tut. Sądu nie uprawdopodobniła ona wskazanych we wniosku roszczeń, a w szczególności nie wykazała, że skorzystanie z udzielonej gwarancji bankowej stanowi nadużycie prawa podmiotowego na podstawie art. 5 k.c. Zatem wobec nieuprawdopodobnienia roszczeń ani interesu prawnego w udzieleniu

zabezpieczenia, na podstawie art. 730 k.p.c. w zw. z art. 755 k.p.c. a contrario, tut. Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji postanowienia.

Zgodnie z art. 68 ust. 1 u.k.s.c. opłatę stałą w kwocie 100,00 zł pobiera się od wniosku o udzielenie, zmianę lub uchylenie zabezpieczenia roszczenia. Mając na uwadze, że w niniejszej sprawie strona powodowa wniosła o udzielenie zabezpieczenia dwóch roszczeń majątkowych niepieniężnych, należna opłata sądowa została ustalona na kwotę 200,00 zł. Wobec powyższego, na podstawie art. 80 u.k.s.c. w zw. z art. 68 ust. 1 u.k.s.c., tut. Sąd zwrócił na rzecz wnioskodawcy (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 1 940,00 zł tytułem różnicy między opłatą należną, a uiszczoną w przedmiocie opłaty od wniosku o udzielenie zabezpieczenia.

sędzia Grzegorz Babiński

Zarządzenia:

1. (...)

2. (...)

sędzia Grzegorz Babiński